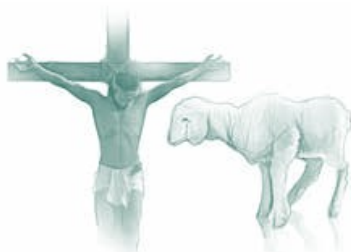

Szentély az új szövetségben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 25:8; Ézsaiás 53:4-12;
1Timóteus 2:5-6; Zsidók 8:1-6; 9:14; 10:4

„És ezért új szövetség közbenjárója ő, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígérését” (Zsid 9:15, ÚRK).

Egy borús éjjelen nem világított a hold sem, az égbolt fekete volt, mint a kifolyt tinta. Frank a város kihalt utcáin sétált a homályban. Egyszer csak lépéseket hallott maga mögött, valaki követte. Majd a másik ember utolérte és megszólította: „Ön lenne Frank, a nyomdász?”

„Igen, én vagyok. Mégis honnan tudja?”

„Nem ismerem önt – felelte az idegen –, de a bátyját igen. A testtartása, a járása, az alakja annyira emlékeztet rá még a sötétben is. Ezért gondoltam, hogy a testvére lehet. Beszél nekem magáról.”

Komoly igazságra mutat rá ez a történet az izraelita szentélyszolgálattal kapcsolatban, ami az igazi árnyéka, képe volt, ahogy a Biblia mondja. Még az árnyékok és a képek is elegendők voltak ahhoz, hogy világosan előrevetítsék azt, amit jelképeztek: Krisztus halálát, majd pedig a mennyei szentélyben végzett főpapi szolgálatát.

HETI ÁTTEKINTÉS: Miért akarta Isten, hogy az izraeliták szentélyt építsenek? Milyen tanítást közvetített a szentély arról, hogy Krisztus a Helyettesünk? Mit tesz Jézus képviselőnként a mennyben?

KAPCSOLATOK

„És az én hajlékomat közétek helyezem, és meg nem utál titeket az én lelkem. És közöttetek járok, és a ti Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek” (3Móz 26:11-12).

Egy dolognak mostanra már világossá kellett válnia: Isten úgy a régi, mint az új szövetségben, mindig közeli, szeretetteljes kapcsolatot keres a népevel. Valójában a szövetségek hozzájárultak ahhoz, hogy kialakítsa ennek a kapcsolatnak (jobb szó híján) a „szabályait”.

A kapcsolat döntően fontos a szövetségben, mindenkor, minden összefüggésben. A kapcsolathoz azonban elengedhetetlen a találkozás, a kommunikáció, a kölcsönhatás, különösen bűnös, gyarló, kételkedő emberek esetében. Természetesen ezt jól tudja az Úr, ezért akarta olyan módon kinyilatkoztatni magát nekünk, ami által értelmes módon tudunk viszonyulni hozzá – bűnös emberi keretek között is.

Olvassuk el 2Móz 25:8 versét, amelyben az Úr megparancsolta Izraelnek a szent sátor építését. Mivel indokolta, hogy ezt várja tőlük?

A kérdésre adott válasz persze újabb kérdést vet fel, azt, hogy *Miért?* Miért akar az Úr a népe között lakozni?

Az igazságra talán a mai, fentebb olvasható két vers mutat rá. Figyeljük meg, amit az Úr mond: „*az én hajlékomat közétek helyezem*”, majd hozzáteszi: nem fogja „megutálni” őket, közöttük „jár”, az Istenük lesz, ők pedig a népe lesznek (3Móz 26:11-12). Nézzük meg ezeknek a verseknek az elemeit! Nagyon jól átjön a kapcsolati vonatkozás.

Írjuk le, hogyan illenek 2Móz 25:8 és 3Móz 26:11-12 verseinek különböző részei ahhoz a gondolathoz, hogy az Úr keresi a kapcsolatot népevel!

Koncentráljunk erre a mondatrészre: „és meg nem utál titeket az én lelkem”! Mi volt annak az eszköze a szentélyben, hogy elfogadhassa az Úr a bűnössé lett embereket? Miért olyan fontos ez a szövetségkötés folyamatában?

BŰN, ÁLDOZAT ÉS ELFOGADÁS (ZSID 9:22)

Az Ószövetség idején élt bűnös számára az állatáldozat volt a büntől és a vétkeességtől való megszabadulás Isten által kijelölt útja. *Mózes harmadik könyve* 1–7. fejezetei részletezik az izraelita áldozatokat. Nagy figyelmet fordítottak a különböző áldozatok esetében a vér használatára és elhelyezésére. A rítusokban valójában a vér szerepe volt az izraelita áldozatok egyik egységes jellemzője.

Annak, aki bűnt követett el, tehát megtörte a szövetségi kapcsolatot és az azt szabályozó törvényt, teljes mértékben helyreállhatott a kapcsolata Istennel és az emberekkel, ha helyettesítő állatáldozatot vitt. Az áldozatokat és a velük kapcsolatos rítusokat Isten jelölte ki annak eszközeként, hogy az ember megtisztuljon vétkétől, bűnétől. Azért rendelte el ezeket az Úr, hogy a bűnös megtisztuljon, a vér hintésével a bűnterhét átruhazza a szentélyre. Így újból helyreállt a kapcsolat és a teljes szövetség a bűnbánó hívő és a személyes Isten, a megmentő Úr között.

Hogyan segítenek ezek a fogalmak megérteni a tegnapi tanulmány végén feltett kérdéseket?

Miért volt profetikus jelentősége az állatáldozatoknak? Lásd Ézs 53:4-12; Zsid 10:4!

Az ószövetségi állatáldozatokat Isten rendelte el, hogy az ember ezek útján szabadulhasson meg a bűnétől, vétkétől. Ezek változtatták meg a státuszát: a halált érdemlő bűnös bocsánatot nyerhetett, és újból visszakerülhetett az Isten és ember közötti szövetségi kapcsolatba. Bizonyos értelemben azonban az állatáldozatoknak profetikus jellege is volt, hiszen egyetlen állat sem adhatott megfelelő engesztelést az emberiség bűneiért, vétkeiért. *A zsidókhoz írt levél* írója így fejezi ezt ki: „Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket” (Zsid 10:4). Ezért az állatáldozatok előremutattak Isten Szolgájára, az Isten-Emberre, aki helyettesítő halált halt a világ bűneiért. A bűnös e folyamat által nyert bűnbocsánatot, ezért fogadta el az Úr, ez az alapja a szövetségi kapcsolat megalapításának.

Képzeld magunkat az ószövetségi korban élt hívők helyébe, amikor állatáldozatokat mutattak be a templomban! Gondoljunk bele, hogy mennyire fontosak voltak az állatok a gazdaságuk, a kultúrájuk és az egész életmódjuk szempontjából! Mire kellett az áldozatoknak tanítani a népet a bűn árával kapcsolatban?

HELYETTESÍTÉS

„Aki adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint” (Gal 1:4).

Az Újszövetség egyik legfontosabb (ha nem a legfontosabb) témája az, hogy Jézus Krisztus áldozatként meghalt a világ bűneiért. Ez az igazság az alapja az egész megváltási tervnek. A Krisztus engesztelő véráldozatát tagadó teológiai nézet a kereszténység szívét-lelkét tagadja. Vértelen kereszt senkit nem menthet meg.

Gondolkodjunk el a mai bibliaszövegen, majd válaszoljunk a következő kérdésekre: Jézus önként vállalta a halált? Kiért halt meg? Mit ért el a halálával?

A helyettesítés gondolata a kulcsa az egész megváltási tervnek. Bűneink miatt halált érdemlünk. Krisztus irántunk való szeretetből „adta önmagát a mi bűneinkért” (Gal 1:4). Olyan halált halt, amit mi érdemelnénk. Krisztusnak a bűnösök Helyetteseként vállalt halála az a nagy igazság, amiből következik minden egyéb igazság. A reménységünk a helyreállításra, a szabadságra, a bűnbocsánatra, a Paradicsomban töltendő örök életre egyaránt Jézus tétén nyugszik, azon, hogy önmagát adta a bűneinkért. Enélkül a hitünk értelmetlen volna, akár egy hal szobrába is vethetnénk a bizalmunkat. A megváltás csak vér által lehetséges, csak Krisztus vére által.

Keressük ki a következő igéket: Mt 26:28; Ef 2:13; Zsid 9:14; 1Pt 1:19! Mit találunk bennük a vérről? A megváltási tervben mi a vér szerepe?

„Isten nem akarja, hogy bizalmatlan légy és annak félelmével gyötörd a lelkedet, hogy bűnösséged és méltatlanságod miatt nem fog elfogadni... Mondhatod ezt: »Tudom, bűnös vagyok, ezért van szükségem a Megváltóra... Nincs érdemem, nem vagyok jó, hogy igényt tarthassak az üdvösségre, de az Úr előtt felmutatom Isten szeplőtelen Bárányának engesztelő vérért, ami elveszi a világ bűneit. Egyedül ehhez folyamodhatok«” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*. 100. o.).

Időzzünk még ennél az idézetnél! Írjuk át a saját szavainkkal, tegyük személyessé! Foglaljuk bele saját félelmeinket, fájdalunkat, majd jegyezzük le azt is, hogy milyen ígéretek találunk bennük! Minek a reményét kapjuk az új szövetség vére által?

AZ ÚJ SZÖVETSÉG FŐPAPJA

Isten úgy döntött, hogy népe között lakozik, a földi szentélyben, ahol az állatáldozatok központi szerepet kaptak. A szolgálat azonban nem ért véget az állatok halálával. Az *áldozat megölése után* a pap a szentélybe vitte a vért a bűnösért.

Ez az egész szolgálat azonban csak árnyéka, szimbóluma volt annak, amit Krisztus tesz a világért. Tehát amint a jelkép (a szentélyszolgálat) nem ért véget az állat halálával, Krisztus értünk végzett munkája sem fejeződött be kereszthalálával.

Tanulmányozzuk Zsid 8:1-6 szakaszát imádkozva! Kérjük az Urat, hogy segítsen megérteni a lényegét és azt, hogy miért fontos ezt tudnunk! Utána a saját szavainkkal írjuk le, hogy mit üzen nekünk az Úr ezekben a versekben! Hogyan segítenek ezek az igék megérteni az új szövetséget?

Amint a régi szövetségben volt földi szentély, papság és szolgálat, létezik egy mennyei szentély is, mennyei papság és mennyei szolgálat, az új szövetség szerint. Ami a régi szövetségben csak szimbólum, kép és árnyék volt (Zsid 8:5), az újban valósággá lett.

Továbbá ahelyett, hogy egy erkölcsi érzék nélküli állat volna a helyettesünk, a büntelen Jézus az; az állatok vére helyett Krisztus vére hullott értünk; az ember-készítette szentély helyett az igazi sátorra tekinthetünk, amit „*az Úr és nem ember*” épített (Zsid 8:2); bűnös, tévedő emberi papok helyett Jézus a Főpapunk, Ő végzi a szolgálatát értünk. Mindennek fényében gondoljunk Pál szavaira: „*hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel*” (Zsid 2:3, ÚRK)?

Elmélkedjünk azon, hogy Jézus büntelen életet élt értünk, értünk halt meg, most pedig a mennyben van, ahol értünk végzi a szolgálatát! Mindez azért történt – történik, hogy megmentsen a bűn végső, rettentő következményeitől. Tervezzük el, hogy a következő nap elbeszélgetünk erről a nagyszerű hírről valakivel, akinek szerintünk szüksége lehet rá! Gondoljuk végig először a mai tanulmány alapján, hogy mit is akarunk mondani!

JÉZUS MENNYEI SZOLGÁLATA (ZSID 9:24)

Tanulmányozzuk Zsid 9:24 versét, különösen az adott összefüggésben! Ez a rész azt magyarázza ugyanis, hogy Krisztus az értünk vállalt áldozati halála után most a mennyben végzi a szolgálatát az érdekünkben. Sok mindenről beszélhetnénk, de most csak egy pontra akarunk fókuszálni, az utolsó részre, amelyben az áll, hogy Krisztus az Atya előtt közbenjár értünk.

Gondolkozzunk ennek a jelentőségén! Bűnös emberek vagyunk, akiket megemésztene Isten ragyogó dicsősége, és bármilyen rosszak is lettünk, ha mégoly égbekiáltó módon meg is szegtük Isten szent törvényét, akkor is van valaki, aki Isten elé áll *értünk*. Ő képvisel bennünket az Atya előtt. Gondoljunk arra, hogy milyen szeretetteljes, megbocsátó és elfogadó volt Krisztus, amikor a földön járt! *Most Ő a mennyei Közbenjárónk.*

Ez a jó hír másik oldala. Jézus nemcsak a váltságot fizette meg a bűneinkért, magára véve azokat a kereszten (1Pt 2:24), hanem most Isten előtt áll, Ő a Közbenjáró a menny és a föld között, Isten és az ember között.

Ez így tökéletesen érthető. Jézus Isten és Ember (bűntelen, tökéletes Ember) is egyben, csakis Ő hidalhatja át az emberiség és Isten közötti szakadékot, amit a bűn okozott. Az egyik emlékezetes pont (sok egyéb mellett), hogy Jézus Ember lett, megérti a próbáinkat, a fájdalmainkat és a kísértéseinket (Zsid 4:14-15), és Ő képvisel bennünket az Atya előtt.

„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében” (1Tim 2:5-6). Milyen két szerepe van tehát Jézusnak e szöveg szerint? Hogyan mutatta be ezeket a földi szentélyszolgálat?

Az új szövetség nagyszerű híre, hogy Jézusnak köszönhetően a bűnbánó bűnösöket már képviseli valaki az Atya előtt a mennyben, aki megszerezte nekünk azt, amit mi magunknak soha nem tudnánk biztosítani. Ez nem más, mint a tökéletes igazság, az, ami Isten előtt egyedül megállhat. Jézus a szenvedéssel teli életének tökéletes igazságában (Zsid 2:10) áll Isten előtt. Ő kér számunkra bűnbocsánatot és erőt a bűn felett, ami nélkül semmi reményünk nem lenne sem most, sem az ítéletben.

Imádkozva gondolkozzunk még azon, hogy most egy Ember áll Isten előtt a mennyben, aki tapasztalta a bűn kísértését. Mit jelent ez személyesen nekünk? Minek a reményét kínálja, mivel bátorít?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A legmagasabb rangú mennyei angyalnak sem lett volna hatalma arra, hogy akár egyetlen elveszett lélekért is váltságdíjat fizessen. A kérubok és szeráfok csak annyi dicsőséggel rendelkeznek, amennyivel Teremtőjük felruházta őket mint teremtményeit. Az ember Istennel való megbékéltetése csak egy Istennel egyenlő közbenjáró által volt lehetséges, akit tulajdonságai méltóvá tesznek arra, hogy az emberiség érdekében Istennel tanácskozzon, és aki be tudja mutatni Isten jellemét az elbukott világnak. Az ember helyettesének és kezesének emberi természettel kellett rendelkeznie, hogy összekötésben lehessen azzal az emberi családdal, melyet képviselnie kellett. Ugyanakkor mint Isten követének, isteni természettel is kellett rendelkeznie, hogy ezáltal tartsa a kapcsolatot a Mindenhatóval, valamint bemutathassa Istent a világnak és közvetítő legyen Isten és ember között” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. 1999, Advent Kiadó, 243. o.).

„Jézus így folytatja: ahogyan ti vallást tesztek énrolam az emberek előtt, úgy tesztek én is vallást rólatok Isten és a szent angyalok előtt. Ti legyetek az én tanúim a földön, olyan csatornák, melyeken kegyelmem áradhat a világ meggyógyítására. Így leszek én a ti képviselőtök a mennyben. Az Atya nem fogyatékos jellemeteket nézi, hanem az én tökéletességembe öltöztetve lát titeket. Én vagyok az út, melyen az ég áldásai jönnek hozzátok. Valaki csak vallást tesz rólam és ezzel osztozik áldozatomban az elveszettekért, arról vallást tesztek, hogy osztozzék a megváltottak dicsőségében és örömében” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 296. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit tanít Róm 5:2, Ef 2:18 és 3:12 arról, hogy hogyan jutunk el az Atyához Jézus által?
- 2) Térjünk vissza a mai második White-idézethez! Figyeljük meg, mit mond Jézus közbenjárói szerepéről! Amikor az Atya ránk tekint, nem a mi jellembeli hiányosságainkat látja, hanem Krisztus tökéletességét.
- 3) A héten tanultak fényében hogyan válaszolnánk a következő kérdésre? „Tehát Krisztus a mennyei szentélyben van. Mégis mi a jelentősége ennek napi, gyakorlati szinten?”

ÖSSZEFOGLALÁS: A régi szövetség áldozati rendszerét felváltotta az új. Ma már nem bűnös papok mutatnak be állatáldozatokat a földi templomban, mert Jézus lett a tökéletes Áldozat. Ő képvisel bennünket az Atya előtt a mennyei szentélyben, ez az alapja az új szövetségnek és az ígéréteinek.

BÓDÁS JÁNOS:

GYŐZELEM

Valahányszor egy haragosom
a köszönésben megelőztem,
vagy felemeltem, ki legázolt,
átjárt a boldog tudat: győztem!

Szánts meg csak tízzel több barázdát!
Szójj tíz méterrel hosszabb kelmét!
Adj békés szót kedves virágként
annak, kinek szemét kivernéd!

Vagy ételt, italt annak, aki
téged étlen-szomjan hagyott;
készíts eggyel több műszert, inget,
csizmát – rakj jól egy asztagot!

Ez valami! Nem hazug frázis,
nem délibáb, nem lanyha álom,
de fogható tett – győzelem
önmagadon és a világon!